

QUAN LA VIDA DÓNA UN TOMB

 Verònica Pardo

Albert Quiles

Per veure el vídeo sobre el testimoni de l'Albert Quiles:

infotransit.gencat.cat

L'Albert amb la Tere, qui li ha fet de mare, i la Marina, la filla de la Tere.

“Quedes desfet. Mai no acabes de pair una cosa així, però has de tirar endavant i l'Albert és el millor regal que m'ha donat la vida”

Si voleu explicar-nos la vostra experiència com a víctima (o familiar) d'un accident de trànsit, poseu-vos en contacte amb l'Oficina de Premsa i Comunicació de l'SCT: 93 567 39 73/74 o premsasct@gencat.cat

 Heike Lohneis

L'heroica superació d'un nen

Vius la vida amb normalitat sense pensar que res no pugui destorbar o trencar la felicitat en la qual vius i un bon dia, de cop i volta, tot se'n va en orris, tot es trenca, tot s'escapça. Fa 12 anys la família Quiles va viure el pitjor episodi de la seva vida.

“Estava amb els pares a casa pintant el pis”, diu la Tere, “perquè em casava al cap d'uns mesos i va sonar el telèfon. “Familiars d'Enrique Quiles?” “Sí”, vaig dir, “sóc la germana. Què passa?”. “Lamento comunicar-los que la família ha patit un accident molt greu, ha mort el matrimoni i el nen està en estat crític”. Crits, plors, desesperació, negació, confusió...

El germà de la Tere i la seva dona embarassada de sis mesos viatjaven amb el fill petit, l'Albert, per l'autopista aquell fatídic 23 de gener d'ara fa 12 anys. Anaven a casa d'uns amics a fer una costellada quan un tot terreny que circulava per l'autopista en direcció contrària va creuar la mitjana per motius desconeguts i va envair el sentit contrari, impactant contra el cotxe de l'Enrique i la seva família. El matrimoni va morir a l'acte i el nen, l'Albert, que només tenia dos anys va resultar ferit de gravetat i van haver-lo de traslladar amb helicòpter a l'hospital de Sant Pau on va arribar pràcticament mort.

“L'esperança que ens van donar a l'hospital era pràcticament nul·la. El nen era allà amb la mirada perduda sense respondre a cap estímul”. Els avis paterns i la tieta de l'Albert van deixar-ho tot per fer-se càrrec del nen. “Has de posar-hi molt de valor, has de viure, tirar endavant sense gairebé tenir-ne ganes i amb la incertesa de no saber què passarà, com quedarà, quina vida tindrà”.

Al cap de dos mesos, l'Albert va obrir els ulls i va començar a despertar del son que l'havia mantingut apartat de la vida durant

tot aquell temps. A partir de llavors, l'Albert va anar avançant molt a poc a poc i el primer somriure, les primeres paraules es van convertir en el motor que va ajudar la família a tirar endavant i a lluitar, perquè l'Albert millorés dia a dia. La família va ser fonamental per a la recuperació de l'Albert, però la Tere, que aleshores era una noia jove a punt de casar-se, de començar una nova vida i amb una carrera professional per davant, va assumir tota la responsabilitat de l'Albert i va decidir fer-se'n càrrec; estigués com estigués, quedés com quedés. Els metges de l'hospital de Sant Pau van advertir-la: “Tere, t'emportes un gran problema a casa”. Però a la Tere, això no va espantar-la ni va fer-la enrere. Al contrari, va donar-li fortalesa i empenya per aconseguir que l'Albert tingués la millor qualitat de vida possible. No només ha estat la seva tutora legal, sinó que l'ha criat, l'ha educat, l'ha cuidat i l'ha estimat sempre com si fos el seu propi fill. De fet, ella parla de l'Albert no pas referint-se al seu nebot, sinó al seu fill. “Ha estat un sacrifici molt important”, diu la Tere, “però ho tornaria a fer”.

Però, com canvia la vida? “Quedes desfet. Mai no acabes de pair una cosa així, però has de tirar endavant i l'Albert és el millor regal que m'ha donat la vida”.

Un nen especialment especial

L'Albert ara té 14 anys. És un nen alegre, divertit i vivaç. No només fa cara de bo, sinó que tothom diu que és un àngel, un tros de

pa. Fa una vida normal com la resta de nois i noies de la seva edat, si bé amb alguna limitació. Arran de l'accident té una lleugera disminució de la mobilitat a una mà i a un peu, així com també pateix alguns efectes secundaris del traumatisme cranioencefàlic greu que va patir. Malgrat tot, fa classes amb normalitat amb elements adaptats al nivell cognitiu i maduratiu corresponent, i gaudeix de suport a casa a l'hora de fer els deures i els treballs. Diu que l'assignatura que més li agrada són les matemàtiques, tot i que assegura amb entusiasme que el que realment més li agrada d'anar a l'escola és el fet de fer-hi amics. "Tinc molts amics i sóc molt popular. Em sembla que és així, perquè sóc molt simpàtic". "És un tros de pa", afegeix el seu avi qui també ha dedicat tota la vida a criar el nét. "A tot arreu el volen".

Del dia de l'accident, l'Albert, lògicament, no en recorda res, només allò que li ha explicat la seva tieta Tere a qui ell anomena "mama" amb total normalitat. "La mama diu que els pares m'estimaven molt" i afegeix: "m'agrada molt estar amb la família que tinc ara, però és trist haver perdut els pares i el germanet que havia de néixer". Amb certa resignació afegeix: "a més, com que la mare era professora d'anglès ara en sabia molt més, perquè ella me n'hagués ensenyat".

L'Albert, però, és molt conscient dels riscos que suposa la conducció i quant a això té una sensibilització per damunt dels nois i noies de la seva edat. "Jo diria a la gent que sempre faci cas dels senyals de les carreteres

res, perquè si no, poden passar coses, com em va passar a mi i als meus pares".

A l'escola Voramar del barri del Poblenou de Barcelona on estudia tothom l'estima i l'aprecia molt. Però ja se sap que a vegades els nens són cruels amb aquells que són diferents. "Hi havia alguns companys que em miraven des de l'altra punta del pati i reien de mi, perquè tinc la mà malament. Això em feia estar trist i m'angoixava". Per què no li explicaves a la teva professora? "No vull que diguin que sóc un espieta". La psicòloga de l'escola li va recomanar que apuntés en una llibreta tots els problemes que tenia i tot allò que el preocupava i, així, després ho comentaven, i la psicòloga li donava algunes pautes d'actuació. A la Tere li preocupa en certa manera l'etapa de l'adolescència que ara inicia l'Albert. "D'un temps ençà em diu que li agradaria que tots amics que té haguessin tingut un accident com ell, perquè així ell no seria diferent".

Quan li pregunto què li agradaria ser de gran em diu que primer volia ser bomber, "però quan vaig veure a la tele una pel·lícula on hi havia un bomber llançant-se per una barra vaig pensar que això jo no ho podria fer per les dificultats que tinc amb la mobilitat". Després va pensar que potser podria ser policia, "però no puc córrer gaire ràpid i així poder agafar els lladres". Tanmateix, afirma que encara té temps per decidir què vol fer quan sigui gran i que ara, de moment, el que li agrada és jugar a futbol, estudiar i aprendre moltes coses, com la seva mare.

Per fer deures i treballs a casa rep l'ajuda d'una professora particular.

"D'un temps ençà em diu que li agradaria que tots els amics que té haguessin tingut un accident com ell, perquè així no seria diferent"

Li encanta jugar a futbol. És un gran culer.

L'Albert a la porta de l'escola de Voramar on estudia.

L'Albert és un noi alegre i feliç al costat del seu avi.

Conseqüències psicològiques d'un accident de trànsit

Poques coses queden tan gravades a la retina com veure's involucrat en un accident de trànsit i més si l'afectat és menor d'edat. Segons estudis científics, evitar l'estrès psicològic que aquest tipus de sinistres poden ocasionar, així com disminuir les possibilitats que els més petits desenvolupin estrès posttraumàtic és possible amb només una intervenció psicològica precoç després de l'accident.

Existeix una àmplia evidència que els menors involucrats en els sinistres poden patir estrès psicològic a llarg termini. La literatura científica relacionada a aquest fet revela que entre un 10% i un 30% dels menors víctimes d'accidents pateixen trastorns aguts per estrès durant les quatre setmanes posteriors a l'accident i que fins a un 35% dels nens lesionats pateixen síndrome d'estrès posttraumàtic mesos després.

"Jo diria a la gent que sempre faci cas dels senyals de les carreteres perquè si no, poden passar coses, com em va passar a mi i als meus pares"

"El nen era allà amb la mirada perduda sense respondre a cap estímul"